

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (štvrtá komora)

zo 14. decembra 2022*

„Verejná služba – Dočasní zamestnanci – Zmluva na dobu určitú – Neobnovenie – Postup obnovenia – Zohľadnenie hodnotiacich správ – Nedokončená hodnotiacia správa – Zodpovednosť – Majetková ujma – Strata príležitosti – Nemajetková ujma – Neobmedzená právomoc – Výkon rozsudku Všeobecného súdu“

Vo veci T-296/21,

SU, v zastúpení: L. Levi, advokátka,

žalobkyňa

proti

Európskemu orgánu pre poisťovníctvo a dôchodkové poistenie zamestnancov (EIOPA),
v zastúpení: C. Coucke a E. Karatza, splnomocnené zástupkyne, za právnej pomoci
B. Wägenbaur, advokát,

žalovanému,

VŠEOBECNÝ SÚD (štvrtá komora),

na poradách v zložení: predseda komory S. Gervasoni (spravodajca), sudcovia L. Madise
a J. Martín y Pérez de Nanclares,

tajomník: A. Marghelis, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania,

po pojednávaní z 8. septembra 2022,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: angličtina.

Rozsudok

- 1 Žalobou podanou na základe článku 270 ZFEÚ sa žalobkyňa, SU, domáha jednak zrušenia rozhodnutia Európskeho orgánu pre poisťovníctvo a dôchodkové poistenie zamestnancov (EIOPA) z 15. júla 2020, ktorým tento orgán neobnovil jej zmluvu, a v prípade potreby rozhodnutia z 11. februára 2021, ktorým tento orgán zamietol jej sťažnosť, a jednak náhrady majetkovej a nemajetkovej ujmy, ktorá jej v dôsledku toho vznikla.

Okolnosti predchádzajúce sporu

- 2 Dňa 15. januára 2015 bola žalobkyňa na základe zmluvy na dobu určitú uzatvorenej na tri roky prijatá EIOPA ako dočasný zamestnanec v platovej triede AD 8 na oddelení dohľadu ako hlavný odborný poradca pre interné modely.
- 3 Dňa 1. novembra 2016 bola žalobkyňa preložená do tímu „interné modely“ oddelenia „konvergencia dozoru a kontroly“, stále ako hlavný odborný poradca pre interné modely.
- 4 Od 31. októbra 2017 do 19. marca 2018 bola žalobkyňa na materskej dovolenke, po ktorej nasledovala rodičovská dovolenka do 19. októbra 2018.
- 5 Dodatkom z 15. januára 2018 bola pracovná zmluva žalobkyne predĺžená na obdobie troch rokov do 15. januára 2021.
- 6 Od 1. novembra 2018 do 31. októbra 2019 pracovala žalobkyňa na čiastočný úväzok (80 %) a jeden deň v týždni v režime štruktúrálnej práce na diaľku. Tento pracovný režim sa opätovne uplatňoval od 1. februára 2020 do 15. júla 2020. Podľa potreby jej bola umožnená aj príležitostná práca na diaľku.
- 7 V rámci hodnotenia za rok 2019 žalobkyňa predložila sebahodnotenie 9. decembra 2019 a 15. januára 2020 mala pohovor so svojím hodnotiteľom.
- 8 Dňa 16. januára 2020 hodnotiteľ predložil hodnotenie žalobkyne. V časti „celkové hodnotenie a predpoklady“, ktorá obsahuje „celkové hodnotenie obdobia, na ktoré sa vzťahuje toto hodnotenie, a v prípade potreby komentár k predpokladom úradníka“, hodnotiteľ ohodnotil výkonnosť žalobkyne ako „uspokojivú“ a poznamenal, že žalobkyňa „má predpoklad byť kľúčovým zamestnancom v oblasti dohľadu nad [internými modelmi] EIOPA, ale tento predpoklad sa bude musieť z jej strany premietnuť do lepšej a reálnejšej [výkonnosti] [;] rok 2019 ne[bol] dostatočný, výsledky v roku 2020 [je] potrebné zlepšiť, aby boli naďalej celkovo uspokojivé“.
- 9 Žalobkyňa odmietla prijať svoju hodnotiacu správu a 21. januára 2020 predložila pripomienky.
- 10 Výkonný riaditeľ EIOPA, ktorý je tiež odvolacím hodnotiteľom príslušným rozhodnúť v prípade odôvodneného odmietnutia hodnotiacej správy dotknutým zamestnancom, nereagoval na odmietnutie a pripomienky žalobkyne, a teda sa k týmto pripomienkam nevyjadril.
- 11 Dňa 27. februára 2020 sa na žiadosť žalobkyne uskutočnil rozhovor medzi výkonným riaditeľom EIOPA a žalobkyňou.

- 12 Dňa 2. júla 2020 bola žalobkyni doručená správa o obnovení jej zmluvy, v ktorej vedúci oddelenia druhé obnovenie jej zmluvy neodporučil.
- 13 Dňa 8. júla 2020 žalobkyňa predložila svoje pripomienky a 14. júla 2020 sa stretla s výkonným riaditeľom EIOPA, aby prediskutovali odporúčanie neobnoviť jej zmluvu.
- 14 Dňa 15. júla 2020 výkonný riaditeľ EIOPA rozhodol o neobnovení zmluvy žalobkyne (ďalej len „rozhodnutie o neobnovení zmluvy“).
- 15 Dňa 13. októbra 2020 žalobkyňa podala sťažnosť proti rozhodnutiu o neobnovení zmluvy a v prípade potreby proti svojej hodnotiacej správe za rok 2019 podľa článku 90 ods. 2 Služobného poriadku úradníkov Európskej únie (ďalej len „služobný poriadok“), ktorý sa podľa článku 46 Podmienok zamestnávania ostatných zamestnancov Európskej únie (ďalej len „PZOZ“) analogicky uplatňuje na dočasných zamestnancov.
- 16 Dňa 15. januára 2021 výkonný riaditeľ informoval žalobkyňu o svojom úmysle zamietnuť jej sťažnosť a požiadal ju o predloženie pripomienok, ktoré boli predložené 22. januára 2021.
- 17 Dňa 1. februára 2021 zaslal výkonný riaditeľ žalobkyni aktualizovaný návrh rozhodnutia o zamietnutí jej sťažnosti a požiadal ju, aby predložila svoje pripomienky, ktoré boli predložené 8. februára 2021.
- 18 Rozhodnutím z 11. februára 2021 výkonný riaditeľ zamietol sťažnosť žalobkyne (ďalej len „rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti“).

Návrhy účastníkov konania

- 19 Žalobkyňa navrhuje, aby Všeobecný súd po tom, čo na pojednávaní vzala späť svoj žalobný návrh na zrušenie hodnotiacej správy za rok 2019, čo bolo zaznamenané do zápisnice z pojednávania:
 - zrušil rozhodnutie o neobnovení zmluvy,
 - v prípade potreby zrušil rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti,
 - priznal žalobkyni nárok na náhradu majetkovej ujmy, ako je vyčíslená v žalobe a nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, ohodnotená *ex aequo et bono* na 10 000 eur,
 - uložil EIOPA povinnosť nahradiť trovy konania.
- 20 EIOPA navrhuje, aby Všeobecný súd:
 - zamietol žalobu,
 - uložil žalobkyni povinnosť nahradiť trovy konania.

Právny stav

O predmete žaloby

- 21 Treba pripomenúť, že v súlade s ustanoveniami článku 90 ods. 2 v spojení s článkom 91 ods. 1 a 2 služobného poriadku, ktoré sa podľa článku 46 PZOZ analogicky uplatňujú na dočasných zamestnancov, môže každý zamestnanec, na ktorého sa vzťahuje služobný poriadok, podať žalobu na Všeobecný súd iba vtedy, ak predtým podal na orgán oprávnený uzatvárať pracovné zmluvy (ďalej len „OOUPZ“) sťažnosť proti aktu spôsobujúcemu ujmu alebo ak uvedený orgán prijal rozhodnutie alebo preto, že neprijal opatrenie požadované služobným poriadkom. Správna sťažnosť a jej explicitné alebo implicitné zamietnutie tvorí neoddeliteľnú súčasť komplexného konania a je iba jedným z podmienok, ktoré musia byť splnené pred podaním žaloby na súd (pozri v tomto zmysle rozsudok z 25. októbra 2006, Staboli/Komisia, T-281/04, EU:T:2006:334, body 25 a 26).
- 22 Podľa ustálenej judikatúry majú návrhy na zrušenie, ktoré sú jasne namierené proti rozhodnutiu o zamietnutí sťažnosti, za následok predloženie aktu, proti ktorému bola sťažnosť podaná, Všeobecnému súdu, a ako také nemajú samostatný obsah (pozri rozsudky z 20. novembra 2007, Ianniello/Komisia, T-205/04, EU:T:2007:346, bod 27 a citovanú judikatúru; zo 16. decembra 2020, VP/Cedefop, T-187/18, neuvverejnený, EU:T:2020:613, bod 75; pozri v tomto zmysle aj rozsudok zo 17. januára 1989, Vainker/Parlament, 293/87, EU:C:1989:8, bod 8).
- 23 Ak má však rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti iný rozsah ako akt, proti ktorému bola táto sťažnosť podaná, najmä ak mení pôvodné rozhodnutie alebo obsahuje opätovné preskúmanie situácie žalobcu na základe nových právnych a skutkových okolností, ktoré by boli zohľadnené, ak by nastali alebo boli známe príslušnému orgánu pred prijatím pôvodného rozhodnutia, môže to viesť Všeobecný súd k tomu, že osobitne rozhodne o návrhoch formálne smerujúcich proti rozhodnutiu o zamietnutí sťažnosti (pozri v tomto zmysle rozsudok z 21. septembra 2011, Adjemian a i./Komisia, T-325/09 P, EU:T:2011:506, bod 32 a citovanú judikatúru).
- 24 V prejednávanej veci sa žalobkyňa okrem zrušenia rozhodnutia o neobnovení zmluvy v prípade potreby domáha aj zrušenia rozhodnutia o zamietnutí sťažnosti.
- 25 Toto posledné uvedené rozhodnutie nie je len potvrdením rozhodnutia o neobnovení zmluvy, pretože výkonný riaditeľ EIOPA zaujal stanovisko k novým skutočnostiam. Výkonný riaditeľ EIOPA konkrétne poukázal na nové skutkové okolnosti, a to, že nikdy nebol ako odvolací hodnotiteľ informovaný o tom, že žalobkyňa odmietla prijať svoju hodnotiacu správu za rok 2019 a že z procesného hľadiska nebola táto správa dokončená.
- 26 Za týchto okolností je potrebné preskúmať návrhy na zrušenie tak rozhodnutia o neobnovení zmluvy, ako aj rozhodnutia o zamietnutí sťažnosti (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. decembra 2020, VP/Cedefop, T-187/18, neuvverejnený, EU:T:2020:613, bod 79 a citovanú judikatúru).
- 27 Okrem toho sa v rozhodnutí o zamietnutí sťažnosti uvádzajú niektoré aspekty odôvodnenia rozhodnutia o neobnovení zmluvy. V dôsledku toho treba vzhľadom na vyvíjajúcu sa povahu konania pred podaním žaloby toto dopĺňujúce odôvodnenie tiež zohľadniť pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia o neobnovení zmluvy, keďže toto odôvodnenie by malo byť v zhode

s odôvodnením tohto rozhodnutia (rozsudok zo 16. decembra 2020, VP/Cedefop, T-187/18, neuverejnený, EU:T:2020:613, bod 80; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok z 9. decembra 2009, Komisia/Birkhoff, T-377/08 P, EU:T:2009:485, body 58 a 59 a citovanú judikatúru).

O návrhoch na zrušenie rozhodnutia o neobnovení zmluvy a rozhodnutia o zamietnutí sťažnosti

- 28 Na podporu svojich návrhov na zrušenie žalobkyňa uvádza šesť žalobných dôvodov na preukázanie nezákonnosti rozhodnutia o neobnovení zmluvy a rozhodnutia o zamietnutí sťažnosti, ktoré sú založené na týchto dôvodoch:
- prvý žalobný dôvod je založený na tom, že hodnotiaci správa za rok 2019 nebola riadne dokončená a správa o obnovení zmluvy bola založená na nedokončenej hodnotiacej správe,
 - druhý žalobný dôvod je založený na porušení zásady nestrannosti, článku 11 služobného poriadku a článku 41 Charty základných práv EÚ,
 - tretí žalobný dôvod je založený na porušení práva byť vypočutý a povinnosti odôvodnenia, porušení článku 25 služobného poriadku, článku 41 Charty základných práv a bodov 6.7, 6.9 a 6.10 postupu obnovenia zmlúv EIOPA zo 14. augusta 2017 (ďalej len „postup obnovenia zmluvy“),
 - štvrtý žalobný dôvod je založený na zjavne nesprávnom posúdení, nedostatku riadneho posúdenia všetkých aspektov danej veci a porušení článku 41 Charty základných práv a článku 4 a článku 6.5 postupu obnovenia zmluvy,
 - piaty žalobný dôvod je založený na diskriminácii na základe pohlavia a rodinnej situácie – porušenie článku 1d služobného poriadku a článkov 21 a 23 Charty základných práv a
 - šiesty žalobný dôvod je založený na porušení povinnosti náležitej starostlivosti.
- 29 V záujme hospodárnosti konania a pri dodržaní zásady riadneho výkonu spravodlivosti môže súd Únie rozhodnúť o žalobe bez toho, aby sa nutne musel vyjadriť ku všetkým dôvodom a tvrdeniam uvádzaným účastníkmi konania (pozri rozsudok z 5. februára 2018, Ranocchia/ERCEA, T-208/16, EU:C:2018:68, bod 57 a citovanú judikatúru). V prejednávanej veci treba najprv preskúmať prvý žalobný dôvod bez toho, aby bolo potrebné preskúmať ostatné žalobné dôvody, ktoré žalobkyňa uviedla.
- 30 Vo svojom prvom žalobnom dôvode žalobkyňa tvrdí, že rozhodnutie o neobnovení zmluvy je nezákonné, keďže sa opiera o hodnotiacu správu za rok 2019, ktorá nebola dokončená.
- 31 Žalobkyňa poukazuje na to, že jej hodnotiaci správa za rok 2019 je základným prvkom odôvodnenia rozhodnutia o neobnovení zmluvy. Uvedená správa však nebola dokončená, keďže žalobkyňa nemala možnosť účinne sa k nej vyjadriť. Táto správa teda nemôže byť základom na prijatie rozhodnutia o neobnovení zmluvy. Ide o procesnú vadu ovplyvňujúcu zákonnosť rozhodnutia o neobnovení zmluvy, ktorá tak nemá právny alebo skutkový základ, a to najmä preto, že uvedené rozhodnutie výslovne odkazuje na hodnotenie žalobkyne uvedené v hodnotiacej správe za rok 2019.

- 32 Okrem toho nemožno vylúčiť, že ak by pripomienky žalobkyne spochybňujúce jej hodnotenie v hodnotiacej správe za rok 2019 boli v danom období náležite zohľadnené, OOUPZ by v súvislosti s obnovením jej zmluvy prijal odlišné rozhodnutie. Neexistuje totiž žiadny dôkaz o tom, že boli zohľadnené jej pripomienky k hodnotiacej správe za rok 2019 a potvrdenie negatívnych pripomienok jej hodnotiteľa v rozhodnutí o zamietnutí sťažnosti nie je odôvodnené. EIOPA tak nemôže potvrdiť posúdenie, ktoré hodnotiteľ vykonal v hodnotiacej správe za rok 2019.
- 33 EIOPA namieta, že hodnotenie žalobkyne za rok 2019 prebehlo riadne až do štádia odvolania a pripomienky hodnotiteľa boli oznámené a naďalej platia na účely hodnotenia vývoja výkonnosti žalobkyne za rok 2020 a rozhodnutia o obnovení jej zmluvy.
- 34 Okrem toho EIOPA uznáva existenciu procesného opomenutia pri hodnotení žalobkyne za rok 2019, ale domnieva sa, že odvolanie žalobkyne bolo implicitne zamietnuté. OOUPZ totiž uviedol, že ak by mu bolo predložené odvolanie žalobkyne proti jej hodnotiacej správe, potvrdil by ju a pripomienky žalobkyne priložené k zamietnutiu jej hodnotiacej správy za rok 2019 nemohli rozhodnutie o neobnovení zmluvy spochybníť. OOUPZ navyše žalobkyni na pohovore z 27. februára 2020 oznámil, že súhlasí s hodnotením, ktoré vykonal jej hodnotiteľ.
- 35 Na účely rozhodnutia o týchto tvrdeniach založených na nedokončení hodnotiacej správy za rok 2019 treba najprv preskúmať právne postavenie uvedenej správy.

O nedokončení hodnotiacej správy za rok 2019

- 36 Z ustanovení článku 43 prvého odseku služobného poriadku v spojení s článkom 15 ods. 2 PZOZ vyplýva, že správny orgán musí dbať na pravidelné vypracovanie správ týkajúcich sa spôsobilosti, výkonnosti a správania svojich zamestnancov v službe tak z dôvodov riadnej správy vecí verejných, ako aj ochrany ich záujmov. Hodnotiace správy totiž predstavujú písomný a formálny dôkaz o kvalite práce, ktorú zamestnanec vykonal počas posudzovaného obdobia (rozsudky z 13. decembra 2018, Wahlström/Frontex, T-591/16, neuvverejnený, EU:T:2018:938, body 55 a 56, a z 12. februára 2020, WD/EFSA, T-320/18, neuvverejnený, EU:T:2020:45, bod 60).
- 37 Podľa článku 7 ods. 1 rozhodnutia Komisie C(2013)8985 zo 16. decembra 2013, ktorým sa stanovujú všeobecné ustanovenia na vykonávanie článku 43 služobného poriadku a na vykonávanie prvého odseku článku 44 služobného poriadku [ďalej len „rozhodnutie Komisie zo 16. decembra 2013“, ktoré sa analogicky uplatňuje na EIOPA (EIOPA-MB-14/018)], je po odôvodnenom odmietnutí hodnotiacej správy úradníkom vec automaticky predložená odvolaciu hodnotiteľovi. Podľa odseku 3 toho istého článku odvolací hodnotiteľ správu potvrdí alebo ju zmení a doplní do 20 pracovných dní odo dňa odôvodneného zamietnutia správy, pričom podľa odseku 4 sa správa stáva konečnou až po rozhodnutí odvolacieho hodnotiteľa.
- 38 Článok 7 ods. 4 rozhodnutia Komisie zo 16. decembra 2013 výslovne stanovuje, že po rozhodnutí odvolacieho hodnotiteľa sa správa stáva konečnou a že „úradník je informovaný elektronickou poštou alebo akýmkoľvek iným spôsobom, že bolo prijaté rozhodnutie, ktorým sa správa stala konečnou,... [a] v tom čase má prístup aj k rozhodnutiu odvolacieho hodnotiteľa[, t]áto informácia sa považuje za oznámenie rozhodnutia v zmysle článku 25 služobného poriadku [; t]rojmesačná lehota stanovená v článku 90 ods. 2 služobného poriadku na podanie sťažnosti začína plynúť od oznámenia tejto informácie“.

- 39 V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že článok 7 rozhodnutia Komisie zo 16. decembra 2013 ako ustanovenie formálneho rozhodnutia Komisie, ktoré bolo riadne uverejnené a vykonané, stanovuje všeobecne záväzné interné pravidlo so všeobecnou pôsobnosťou, ktoré obmedzuje výkon voľnej úvahy tejto inštitúcie, ako aj EIOPA, ktorý rozhodol o analogickom uplatňovaní tohto rozhodnutia vo vzťahu k organizácii svojich štruktúr a riadeniu svojich zamestnancov, ktorí sa na neho môžu odvolávať pred súdom Únie, čím sa zabezpečí jeho dodržiavanie (pozri analogicky rozsudky z 27. apríla 2012, De Nicola/EIB, T-37/10 P, EU:T:2012:205, bod 40, a zo 7. júla 2009, Bernard/Europol, F-54/08, EU:F:2009:86, bod 47).
- 40 Z týchto ustanovení jasne vyplýva, že ak úradník odmietne hodnotiacu správu, stane sa konečnou až po rozhodnutí odvolacieho hodnotiteľa. V zmysle judikatúry platí, že ak má odvolací hodnotiteľ právomoc úplného preskúmania dôvodnosti hodnotení obsiahnutých v hodnotiacej správe a môže ju potvrdiť alebo zmeniť a nezákonne sa výkonu svojho preskúmania zdrží, hodnotiacia správa, ktorú úradník odmietol, sa nestáva konečnou (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok z 27. apríla 2012, De Nicola/EIB, T-37/10 P, EU:T:2012:205, body 38, 41 a 60).
- 41 Okrem toho, ako správne uvádza žalobkyňa, z rozhodnutia Komisie zo 16. decembra 2013 nevyplýva žiadna skutočnosť, ktorá by naznačovala, že po uplynutí lehoty na prijatie rozhodnutia odvolacieho hodnotiteľa sa odôvodnené odmietnutie hodnotiacej správy implicitne zamietajú.
- 42 Na rozdiel od toho, čo tvrdí EIOPA, cieľom ani dôsledkom odkazu na článok 90 ods. 2 služobného poriadku v článku 7 ods. 4 rozhodnutia Komisie zo 16. decembra 2013 nie je, aby sa v prejednávanej veci uplatnilo pravidlo zavedené článkom 90 ods. 1 služobného poriadku, a to, že neodpovedanie na žiadosť osoby, na ktorú sa vzťahuje služobný poriadok, vyzývajúcej menovací orgán, aby prijal rozhodnutie vo vzťahu k tejto osobe, predstavuje po uplynutí lehoty štyroch mesiacov implicitné zamietnutie. Článok 7 ods. 4 rozhodnutia Komisie zo 16. decembra 2013 zavádza pravidlo vlastné pre postup hodnotenia uplatniteľné v tomto prípade, ktoré nemožno vylúčiť v prospech pravidla zavedeného článkom 90 ods. 1 služobného poriadku. Znenie článku 7 ods. 4 rozhodnutia Komisie zo 16. decembra 2013 nemožno meniť ani výkladom na základe pravidla zavedeného článkom 90 ods. 1 služobného poriadku, ktorý stanovuje iný postup a lehotu.
- 43 V tomto prípade výkonný riaditeľ EIOPA, ktorý je zároveň odvolacím hodnotiteľom, v rozhodnutí o zamietnutí sťažnosti uviedol, a táto skutočnosť bola potvrdená aj na pojednávaní, že o odôvodnenom odmietnutí hodnotiacej správy žalobcu za rok 2019 nevedel a priznal, že táto správa nebola nikdy dokončená. EIOPA vo svojom vyjadrení k žalobe vysvetľuje, že odvolací hodnotiteľ nikdy nedostal oznámenie o odmietnutí hodnotiacej správy žalobkyne za rok 2019 z dôvodu technického problému, pričom neuvádza žiadne ďalšie podrobnosti okrem skutočnosti, že príslušný poskytovateľ služieb bol v novembri 2021 požiadaný, aby zaviedol oznámenie v prípade odmietnutia hodnotiacej správy zo strany zamestnanca.
- 44 Správny orgán sa nemôže odvolávať na svoju vnútornú organizačnú štruktúru ako na dôvod nesplnenia svojej základnej povinnosti zabezpečiť pravidelné vypracúvanie hodnotiacich správ v stanovených lehotách a riadne (rozsudok z 18. decembra 1980, Gratreau/Komisia, 156/79 a 51/80, neuverejnený, EU:C:1980:304, bod 15).
- 45 Z uvedeného vyplýva, že nečinnosť odvolacieho hodnotiteľa po odmietnutí správy o hodnotení za rok 2019 žalobkyňou z dôvodu internej chyby organizácie nemožno považovať za konkludentné potvrdenie uvedenej správy, ktoré by malo za následok, že by sa stala konečnou a začala by plynúť lehota na podanie sťažnosti proti nej. Zásada právnej istoty, na ktorú sa odvoláva EIOPA, nemôže

žalobkyni uložiť povinnosť náležitej starostlivosti, ktorá prináleží správneho orgánu, a EIOPA nemôže platne tvrdiť, že došlo k preklúzii práva žalobkyne dovolávať sa nezákonnosti postupu hodnotenia, pretože nepodala proti tomuto údajnému implicitnému zamietnutiu sťažnosť. Existenciu takéhoto implicitného zamietnutia nemožno napokon konštatovať, keďže výkonný riaditeľ, ktorý nevedel o odvolaní žalobkyne proti jeho hodnotiacej správe, nemohol zaujať k tomuto odvolaniu žiadne stanovisko.

- 46 Hoci žalobkyňa na pojednávaní vzala svoje námietky proti tejto správe späť (pozri bod 19 vyššie), urobila tak bez toho, aby boli dotknuté výhrady uvedené v jej písomných podaniach, týkajúcich sa nedokončenia správy.
- 47 Z toho vyplýva, že na jednej strane je hodnotiacia správa žalobkyne za rok 2019 nedokončeným dokumentom, ktorý nebolo možné vziať do úvahy na účely posúdenia výkonnosti žalobkyne a na druhej strane sa žalobkyňa môže subsidiárne dovolávať nezákonnosti spočívajúcej v nedokončení hodnotiacej správy za uvedený rok (pozri v tomto zmysle rozsudok z 12. februára 2020, WD/EFSA, T-320/18, EU:T:2020:45, bod 62).

O dôsledkoch nedokončenia hodnotiacej správy za rok 2019

- 48 Na úvod treba pripomenúť, že dočasný zamestnanec zamestnaný na dobu určitú v zásade nemá právo na predĺženie svojej zmluvy, pričom takéto predĺženie je len možnosťou pod podmienkou, že je v záujme služby (rozsudky zo 6. februára 2003, Pyres/Komisia, T-7/01, EU:T:2003:27, bod 64, a zo 16. decembra 2020, VP/Cedefop, T-187/18, neuvverejnený, EU:T:2020:613, bod 103).
- 49 Na rozdiel od úradníkov, ktorým stabilitu zamestnania zaručuje služobný poriadok, sa na dočasných zamestnancov vzťahuje iný režim, ktorý je založený na pracovnej zmluve uzavretej s dotknutou inštitúciou. Trvanie pracovného pomeru medzi inštitúciou a dočasným zamestnancom prijatým na dobu určitú sa teda riadi práve podmienkami stanovenými v zmluve uzavretej medzi stranami. Judikatúra navyše dôsledne uznáva širokú mieru voľnej úvahy správneho orgánu vo vzťahu k obnoveniu zmluvy (pozri rozsudok z 13. decembra 2018, Wahlström/Frontex, T-591/16, neuvverejnený, EU:T:2018:938, bod 46 a citovanú judikatúru; rozsudok zo 16. decembra 2020, VP/Cedefop, T-187/18, neuvverejnený, EU:T:2020:613, bod 106).
- 50 Aj keď má správny orgán širokú mieru voľnej úvahy, Všeobecný súd v prípade žaloby o zrušenie aktu prijatého pri výkone tejto právomoci vykonáva kontrolu zákonnosti, ktorá sa prejavuje v niekoľkých ohľadoch. V prípade návrhu na zrušenie rozhodnutia o neobnovení zmluvy dočasného zamestnanca sa preskúmanie súdom Únie musí obmedziť na zistenie, či nedošlo k nesprávne právnemu posúdeniu, zjavne nesprávne právnemu posúdeniu alebo zneužitiu právomoci a či nebola porušená povinnosť starostlivosti, ktorú má správny orgán pri rozhodovaní o obnovení zmluvy, ktorou je vo vzťahu k jeho zamestnancovi viazaný. Všeobecný súd navyše skúma, či sa správny orgán nedopustil vecných nesprávností (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. decembra 2018, Wahlström/Frontex, T-591/16, neuvverejnený, EU:T:2018:938, bod 47 a citovanú judikatúru).
- 51 Navyše, keď správny orgán interným predpisom zaviedol osobitný režim, ktorý je určený na zaistenie transparentnosti konania o obnovení zmlúv, prijatie tohto režimu možno chápať ako vlastné obmedzenie voľnej úvahy pri rozhodovaní inštitúcie, ako je uvedené v bode 39 vyššie, a vedie k premene pôvodného režimu zmluvných zamestnancov opísaného vyššie, vyznačujúceho sa neistotou zmlúv na dobu určitú, na režim, ktorý za určitých podmienok umožňuje obnovenie. Podľa ustálenej judikatúry predstavuje rozhodnutie inštitúcie, ktoré bolo oznámené všetkým

zamestnancom a v ktorom sa stanovujú kritériá a postup uplatniteľný pri výkone jej voľnej úvahy v otázkach obnovenia alebo neobnovenia zmluvy vnútornú smernicu, ktorá musí byť ako taká považovaná za pravidlo správania, ktoré si správny orgán stanovil a od ktorého sa nemôže odchyliť bez uvedenia dôvodov, ktoré ho k tomu viedli, inak by porušil zásadu rovnosti zaobchádzania (pozri rozsudok zo 7. júla 2009, Bernard/Europol, F-54/08, EU:F:2009:86, bod 47 a citovanú judikatúru; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok z 27. apríla 2012, De Nicola/EIB, T-37/10 P, EU:T:2012:205, bod 40).

- 52 V tomto prípade postup EIOPA obnovenia zmlúv, ktorý stanovuje jeho všeobecnú politiku v oblasti obnovovania zmlúv, predstavuje v zmysle uvedenej judikatúry internú smernicu.
- 53 V bode 4 postupu obnovenia zmluvy sa stanovuje, že „rozhodnutie o obnovení pracovnej zmluvy prijíma výkonný riaditeľ (OOUPZ) podľa potrieb služby a so zreteľom na také hľadiská, ako sú: a) kontinuita pracovného miesta... b) výkonnosť úradníka... c) schopnosti zamestnanca... d) potreby orgánu“.
- 54 Konkrétne, v bode 4 písm. b) postupu obnovenia zmluvy sa stanovuje, že ak OOUPZ rozhoduje o obnovení zmluvy na základe výkonnosti úradníka, toto kritérium sa posudzuje „na základe opisu pracovných činností úradníka a výročných správ o hodnotení výkonnosti, a ak správa o výkonnosti ešte nebola vypracovaná, na základe správy o jeho skúšobnej dobe a akéhokoľvek iného relevantného dokumentu“. V bode 6.5 postupu obnovenia zmluvy sa dopĺňa, že odporúčanie vedúceho oddelenia týkajúce sa obnovenia zmluvy sa vydáva po rozhovore uvedenom v bode 6.4 a musí zohľadňovať „predchádzajúce hodnotiace správy zamestnanca a vhodnosť schopností zamestnanca pre pracovné miesto podľa predpokladaného vývoja v nasledujúcich rokoch; oddelenie ľudských zdrojov zabezpečí, aby mal vedúci oddelenia prístup ku všetkým hodnotiacim správam zamestnanca“. Podľa bodu 6.9 postupu obnovenia zmlúv konečné rozhodnutie prijíma výkonný riaditeľ, ktorý zohľadní jednak odporúčanie vedúceho oddelenia a pripomienky úradníka a jednak kritériá uvedené v bode 4 uvedeného rozhodnutia.
- 55 Z týchto ustanovení vyplýva, že ak sa rozhodnutie o obnovení zmluvy prijíma na základe kritéria týkajúceho sa výkonnosti úradníka, hodnotiace správy dotknutej osoby sa musia zohľadniť tak v štádiu odporúčania vedúceho oddelenia, ako aj v štádiu prijímania rozhodnutia.
- 56 V prejednávanej veci sa odporúčanie vedúceho oddelenia žalobkyne z 2. júla 2020 týkajúce sa obnovenia jej zmluvy začalo citáciou záveru hodnotiacej správy žalobkyne za rok 2019. Uvedené odporúčanie sa následne zameriavalo na výkonnosti žalobkyne počas prvého obdobia roku 2020. Predchádzajúce hodnotiace správy v ňom neboli spomenuté.
- 57 Pokiaľ ide o rozhodnutie o neobnovení zmluvy, vyplýva z neho, že pri posudzovaní výkonnosti žalobkyne výslovne vychádzal z výkonnosti od roku 2019. V rozhodnutí o neobnovení zmluvy sa totiž dobrá práca žalobkyne počas prvých rokov jej práce v EIOPA odmieta ako „irelevantná“. Okrem toho AECC poukazuje na to, že žalobkyňa „nebola schopná pracovať na úrovni, ktorá sa očakáva od hlavného odborného poradcu AD 8 už od roku 2019“. Dodáva, že žalobkyňa dostala v tomto zmysle „jasné upozornenie“ už pri hodnotení za rok 2019 a že napriek tomuto varovaniu sa jej výkonnosť nezlepšila. V rozhodnutí o neobnovení zmluvy sa neuvádza žiadna iná hodnotiacia správa ako tá za rok 2019.
- 58 V rozhodnutí o zamietnutí sťažnosti sa vysvetľuje, že dobrá výkonnosť žalobkyne v rokoch 2015 až 2017 odôvodňovali prvé obnovenie jej zmluvy, ale keď ide o druhé obnovenie zmluvy na dobu neurčitú, treba sa zamerať na obdobie po prvom predĺžení. V rozhodnutí o zamietnutí sťažnosti sa

uvádza, že pre OOUPZ sa toto obdobie vzťahuje najmä na rok 2019 a na prvý polrok 2020, pretože materská a rodičovská dovolenka viedla k tomu, že žalobkyňa nebola prítomná v práci až do októbra 2018.

- 59 Z týchto vyjadrení vyplýva, že jediná hodnotiacia správa, ktorú OOUPZ skutočne zohľadnil, je hodnotiacia správa, ktorá sa týka výkonnosti žalobkyne za rok 2019. Táto hodnotiacia správa sa však nikdy nestala konečnou a nemohla byť zohľadnená na účely posúdenia výkonnosti žalobkyne (pozri bod 47 vyššie).
- 60 V dôsledku toho bolo hodnotenie výkonnosti žalobkyne vykonané na základe neúplného spisu, keďže neobsahoval jej záverečnú hodnotiacu správu za rok 2019 (pozri v tomto zmysle rozsudok z 12. februára 2020, WD/EFSA, T-320/18, neuvverejnený, EU:T:2020:45, bod 61).
- 61 Rozhodnutím o neobnovení zmluvy boli preto porušené ustanovenia postupu obnovenia zmluvy, ktoré ukladajú povinnosť zohľadniť predchádzajúce hodnotiace správy zamestnanca (pozri bod 53 vyššie).
- 62 Podľa judikatúry možno takúto procesnú vadu sankcionovať zrušením napadnutého rozhodnutia len vtedy, ak sa preukáže, že táto procesná vada mohla ovplyvniť obsah rozhodnutia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 30. januára 2013, Wahlström/Rontex, F-87/11, EU:F:2013:10, bod 58 a citovanú judikatúru). Konkrétne samotná skutočnosť, že v čase hodnotenia výkonnosti žalobkyne bol jej osobný spis neúplný najmä z dôvodu chýbajúcej hodnotiacej správy, nestačí na zrušenie rozhodnutia o neobnovení, s výnimkou toho, že by sa preukázalo, že táto okolnosť mohla mať rozhodujúci vplyv na konanie o obnovení (pozri v tomto zmysle rozsudok z 12. februára 2020, WD/EFSA, T-320/18, neuvverejnený, EU:T:2020:45, bod 63).
- 63 V tomto prípade ide o takú situáciu.
- 64 V prvom rade totiž na rozdiel od tvrdení EIOPA nemožno vylúčiť, že ak by sa odvolací hodnotiteľ riadne oboznámil s odmietnutím hodnotiacej správy za rok 2019 žalobkyňou, ktorá navyše obsahovala hodnotenie hodnotiteľa zhrnuté ako „uspokojivé“, a pripomienkami žalobkyne, mohol tieto pripomienky zohľadniť a zmeniť uvedenú správu alebo jej odôvodnenie. V tejto súvislosti judikatúra zdôrazňuje, že správny orgán je povinný dostatočne a podrobne odôvodniť každú hodnotiacu správu a poskytnúť dotknutej osobe možnosť predložiť k tomuto odôvodneniu pripomienky, pričom dodržanie týchto požiadaviek je o to dôležitejšie, ak je hodnotenie v porovnaní s predchádzajúcim hodnotením horšie, ako je to v tomto prípade (pozri v tomto zmysle rozsudok z 11. decembra 2014, DE/EMA, F-103/13, EU:F:2014:265, bod 38). Ak teda hodnotenie a postup stanovený v článku 7 rozhodnutia Komisie zo 16. decembra 2013 nemá stratiť zmysel, treba zamietnuť tvrdenie EIOPA, že ak by bolo odvolanie žalobkyne predložené OOUPZ a rozhodol by o ňom, potvrdil by hodnotiacu správu na rok 2019 a táto správa by sa potom mala zohľadniť na účely postupu obnovenia zmluvy.
- 65 Ako zdôrazňuje žalobkyňa, treba ďalej zohľadniť dôležitosť hodnotenia jej výkonnosti za rok 2019 v odporúčaní vedúceho oddelenia a v rozhodnutí o neobnovení zmluvy.
- 66 Napokon nemožno vylúčiť, že vedúci oddelenia, ktorý bol riadne vyzvaný vyjadriť sa k pracovnému výkonu žalobkyne v súlade s bodom 6.5 postupu obnovenia zmluvy, mohol predložiť odlišné alebo inak odôvodnené návrhy, pokiaľ ide o obnovenie jej zmluvy, a OOUPZ mohol prijať odlišné rozhodnutie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 30. januára 2013, Wahlström/Rontex, F-87/11, EU:F:2013:10, bod 58).

- 67 Skutočnosť, že pripomienky žalobkyne týkajúce sa jej hodnotiacej správy za rok 2019 neboli zohľadnené a táto správa sa nestala konečnou, preto mohli mať rozhodujúci vplyv na konanie o obnovení zmluvy.
- 68 Zo všetkých vyššie uvedených úvah vyplýva, že prvému žalobnému dôvodu žalobkyne treba vyhovieť.
- 69 V dôsledku toho rozhodnutie o neobnovení a rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti treba zrušiť bez toho, aby bolo potrebné skúmať ostatné žalobné dôvody uvedené žalobkyňou.

O návrhu na náhradu škody

- 70 Žalobkyňa sa domnieva, že preukázala nezákonnosť rozhodnutia o neobnovení jej zmluvy a rozhodnutia o zamietnutí sťažnosti, v dôsledku ktorej jej vznikla majetková a nemajetková ujma, ktorú je EIOPA povinný nahradiť.
- 71 EIOPA argumentáciu žalobkyne spochybňuje.
- 72 Podľa ustálenej judikatúry v rámci návrhu na náhradu škody podaného úradníkom alebo zamestnancom vznik zodpovednosti Únie predpokladá splnenie súboru podmienok, ktorými sú nezákonnosť konania vytýkaného inštitúciám, existencia údajnej škody a existencia príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním a uvádzanou škodou (pozri rozsudok zo 16. decembra 2010, Komisia/Petrilli, T-143/09 P, EU:T:2010:531, bod 45 a citovanú judikatúru).
- 73 V tejto súvislosti treba spresniť, že spory v oblasti verejnej služby podľa článku 270 ZFEÚ a článkov 90 a 91 služobného poriadku vrátane tých, ktoré sa týkajú náhrady škody spôsobenej úradníkovi alebo zamestnancovi, podliehajú pravidlám, ktoré sú osobitné a špeciálne vo vzťahu k pravidlám vyplývajúcim zo všeobecných zásad, ktorými sa riadi mimozmluvná zodpovednosť Únie v rámci článku 268 a článku 340 druhého odseku ZFEÚ. Najmä zo služobného poriadku totiž vyplýva, že na rozdiel od akéhokoľvek iného jednotlivca je úradník alebo zamestnanec Únie spojený s inštitúciou, pre ktorú pracuje, pracovným pomerom, v rámci ktorého existuje rovnováha osobitných vzájomných práv a povinností, ktorá sa prejavuje v podobe povinnosti starostlivosti inštitúcie voči dotknutej osobe. Táto rovnováha má v zásade ochrániť vzťah dôvery, ktorý musí existovať medzi inštitúciou a jej úradníkmi, aby sa občanom zaručilo, že inštitúcie budú im zverené úlohy riadne plniť vo všeobecnom záujme. Z toho vyplýva, že pokiaľ Únia koná ako zamestnávateľ, podlieha prísnejšej zodpovednosti, ktorá sa prejavuje v povinnosti nahradiť škody spôsobené svojím zamestnancom akoukoľvek nezákonnosťou, ktorej sa dopustila ako zamestnávateľ (pozri rozsudok zo 16. decembra 2010, Komisia/Petrilli, T-143/09 P, EU:T:2010:531, bod 46 a citovanú judikatúru).
- 74 Keďže prvému žalobnému dôvodu sa vyhovel, rozhodnutie o neobnovení zmluvy a rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti sú nezákonné. Prvá podmienka vzniku zodpovednosti EIOPA, a to protiprávnosť vytýkaného konania, je teda splnená.
- 75 Pokiaľ ide o ďalšie dve podmienky, existenciu škody a príčinnú súvislosť, treba rozlišovať medzi majetkovou a nemajetkovou ujmu.

O majetkovej ujme

- 76 Pokiaľ ide o majetkovú ujmu, žalobkyňa tvrdí, že zahŕňa výšku mzdy a výhody, na ktoré mala nárok od okamihu, keď mala byť jej pracovná zmluva obnovená, t. j. od 16. januára 2021 až do vykonania rozsudku Všeobecného súdu, zvýšenú o úroky z omeškania a zohľadňujúca dávku v nezamestnanosti, ktorú poberá. Zároveň žiada o spätné vyplatenie príspevkov do systému dôchodkového zabezpečenia. Žalobkyňa sa domnieva, že zrušenie rozhodnutia o neobnovení jej zmluvy a rozhodnutia o zamietnutí sťažnosti by malo viesť k obnoveniu jej zmluvy so spätným účinkom a že účinkom rozhodnutia o obnovení bude náhrada tejto majetkovej ujmy.
- 77 Žalobkyňa dodáva, že ak by Všeobecný súd dospel k záveru, že stratila príležitosť na obnovenie zmluvy, bola by táto príležitosť vážna a jej pravdepodobnosť vysoká. Žalobkyňa odhaduje túto stratu príležitosti na 90 %, čo je sadzba, ktorá by sa mala uplatniť na sumu, ktorú by dostala, ak by bola počas primeraného obdobia stále zamestnaná.
- 78 EIOPA odpovedá, že aj keby Všeobecný súd zrušil rozhodnutie o neobnovení a rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti, dôsledkom výkonu rozsudku nie je obnovenie zmluvy *ipso iure* a žalobkyňa nesprávne tvrdí, že má subjektívne právo na obnovenie svojej zmluvy. Okrem toho nedošlo k žiadnemu pochybeniu alebo protiprávnemu konaniu a žalobkyňa sa nemôže dovolávať legitímnej dôvery v súvislosti s obnovením jej pracovnej zmluvy.
- 79 Na úvod treba pripomenúť, že neobmedzená právomoc, ktorú súdu Únie priznáva článok 91 ods. 1 služobného poriadku, zveruje tomuto súdu poslanie rozhodnúť spory, ktoré sú mu predložené, v celom rozsahu. Cieľom tejto právomoci je najmä umožniť súdom Únie zaistiť efektívnu účinnosť nimi prijatých rozsudkov o neplatnosti v sporoch týkajúcich sa verejnej služby tak, aby v prípade, ak zrušenie právne vadného rozhodnutia menovacieho orgánu nepostačuje na vykonanie práv dotknutého úradníka alebo na účinnú ochranu jeho záujmov, môže mu súd Únie priznať náhradu škody aj *ex offico* (pozri v tomto zmysle rozsudok z 20. mája 2010, Gogos/Komisia, C-583/08 P, EU:C:2010:287, body 49 a 50). Rovnakú právomoc môže využiť, ak žalobca nemôže mať zo splnenia povinností vyplývajúcich zo zrušenia prospech (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. septembra 2015, EMA/Drakeford, T-231/14 P, EU:T:2015:639, bod 47).
- 80 Treba uviesť, že uvádzaná majetková ujma zahŕňa dve samostatné zložky. Prvá zložka, uplatnená ako hlavný nárok, spočíva v strate odmeny, na ktorú by žalobkyňa mala nárok, ak by jej zmluva bola obnovená. Žalobkyňa sa domnieva, že táto škoda by mala byť nahradená prijatím rozhodnutia o obnovení zmluvy so spätnou účinnosťou, pričom by jej EIOPA vyplatil sumy, o ktoré bola nezákonne pripravená, s prihliadnutím na dávku v nezamestnanosti, ktorú poberala z iných zdrojov. Druhá zložka majetkovej ujmy uvádzaná subsidiárne pre prípad, že by sa zistilo, že žalobkyňa nemala právo na obnovenie zmluvy, spočíva v strate príležitosti dosiahnuť toto obnovenie. Žalobkyňa sa domnieva, že táto ujma by mohla byť nahradená tým, že EIOPA bude zaviazaný na náhradu škody vypočítanej na základe 90 % sadzby, ktorá predstavuje percento príležitosti, ktorú podľa jej názoru mala na obnovenie zmluvy, zo sumy uvedenej v predchádzajúcej zložke ujmy.
- 81 Pokiaľ ide o prvú zložku údajnej majetkovej ujmy spočívajúcu v strate odmeny, na úvod treba uviesť, že žalobkyňa nemôže platne odôvodniť svoje návrhy na náhradu škody, ktoré podala súčasne s návrhmi na zrušenie rozhodnutia o neobnovení zmluvy a rozhodnutia o zamietnutí sťažnosti, tvrdením, že zrušenie uvedených aktov by malo viesť k spätnému obnoveniu jej zmluvy s tým účinkom, že EIOPA jej vyplatí sumy, o ktoré bola nezákonne pripravená po uplynutí platnosti svojej predchádzajúcej zmluvy. Ak by sa prijala táto argumentácia, nárok na náhradu

škody spočívajúcej v strate odmeny by sa stal vyhlásením tohto rozsudku o zrušení bezpredmetným. Túto argumentáciu nemožno prijať. Je pravda, ako bolo uvedené v bode 79 vyššie, že súd Únie môže využiť neobmedzenú právomoc, ktorá mu bola priznaná v sporoch finančnej povahy, vrátane sporov týkajúcich sa len návrhov na zrušenie, ak zrušenie z právneho hľadiska nesprávneho rozhodnutia prijatého príslušným orgánom nepostačuje na uplatnenie práv dotknutého úradníka alebo na účinnú ochranu jeho záujmov, pričom súd môže byť prípadne vyzvaný na výkon tejto právomoci zo strany žalobkyne, ktorá vyhlási, že nemôže mať skutočný prospech zo splnenia povinností vyplývajúcich zo zrušenia aktu. V prejednávanej veci však nemožno EIOPA uložiť to, čo žiada žalobkyňa, a to aby ju opäť zamestnal so spätnou účinnosťou, pretože nezákonnosť konštatovaná v bode 67 vyššie neznamena, že bude automaticky opätovne prijatá, ale len to, že hodnotiacia správa za rok 2019 bude dokončená a žiadosť o obnovenie zmluvy bude opätovne preskúmaná. V dôsledku toho hlavné tvrdenie žalobkyne na podporu jej návrhu na náhradu majetkovej ujmy spojenej so stratou odmeny nemôže uspieť.

- 82 Okrem toho, pokiaľ ide o prvú zložku údajnej majetkovej ujmy, treba uviesť, že strata odmeny je vlastná akémukoľvek ukončeniu zmluvy na dobu určitú, pričom sa tu opäť spresňuje, že obnovenie takejto zmluvy nie je právom, ale len možnosťou (pozri body 48 a 49 vyššie). Keďže EIOPA neposkytol žiadne presné a konkrétne uistenia vo vzťahu k obnoveniu zmluvy žalobkyne, nemohla očakávať, že bude naďalej dostávať odmenu aj po skončení jej zmluvy na dobu určitú (pozri v tomto zmysle rozsudok z 12. septembra 2019, Manéa/CdT, T-225/18, neuvverejnený, EU:T:2019:595, bod 130). Z tohto dôvodu tiež nemožno tvrdiť, že zrušenie rozhodnutia o neobnovení zmluvy a rozhodnutia o zamietnutí sťažnosti by podľa článku 266 ZFEÚ viedlo k prijatiu nového rozhodnutia so spätnou účinnosťou, ktorým by EIOPA obnovil zmluvu žalobkyne. V dôsledku toho treba zamietnuť návrh na náhradu škody spočívajúcej v strate odmeny.
- 83 Pokiaľ ide o druhú zložku údajnej majetkovej ujmy spočívajúcu v strate príležitosti, podľa ustálenej judikatúry musí byť skutočná a konečná, aby bola preukázaná a mohla byť nahradená (pozri v tomto zmysle rozsudky z 21. februára 2008, Komisia/Girardot, C-348/06 P, EU:C:2008:107, body 54 a 55; z 5. októbra 2004, Eagle a i./Komisia, T-144/02, EU:T:2004:290, bod 165, a z 24. októbra 2018, Fernández González/Komisia, T-162/17 RENV, neuvverejnený, EU:T:2018:711, bod 110).
- 84 V prvom rade treba preskúmať podmienku týkajúcu sa skutočnej povahy straty príležitosti.
- 85 Na úvod treba pripomenúť, že na účely posúdenia skutočnej povahy straty príležitosti treba vychádzať z dátumu prijatia rozhodnutia o neobnovení (pozri v tomto zmysle rozsudok z 12. apríla 2016, CP/Parlament, F-98/15, EU:F:2016:76, bod 82).
- 86 Podľa judikatúry je na účely určenia skutočnej povahy straty príležitosti potrebné preskúmať, či je z právneho hľadiska dostatočne preukázané, že žalobca bol zbavený nie nevyhnutne možnosti obnoviť zmluvu, čo nikdy nemôže preukázať, ale vážnej možnosti obnoviť zmluvu, čo malo pre dotknutú osobu za následok majetkovú ujmu spočívajúcu v strate príjmu (pozri v tomto zmysle rozsudky z 5. októbra 2004, Eagle a i./Komisia, T-144/02, EU:T:2004:290, bod 165, a z 24. októbra 2018, Fernández González/Komisia, T-162/17 RENV, neuvverejnený, EU:T:2018:711, bod 111).
- 87 Existencia vážnej príležitosti nezávisí od stupňa pravdepodobnosti, že sa táto príležitosť uskutoční, tento aspekt sa následne zohľadní, ak je táto existencia uznaná, na účely určenia rozsahu spôsobenej majetkovej škody a jej náhrady (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 6. júna 2006,

Girardot/Komisia, T-10/02, EU:T:2006:148, bod 119, a z 13. marca 2013, AK/Komisia, F-91/10, EU:F:2013:34, bod 74). Bolo už rozhodnuté, že strata príležitosti ohodnotená na 50 % (rozsudok zo 6. júna 2006, Girardot/Komisia, T-10/02, EU:T:2006:148, bod 119) alebo 25 % (rozsudok z 12. apríla 2016, CP/Parlament, F-98/15, EU:F:2016:76, bod 83), alebo strata „osobitne nízkej príležitosti“ (rozsudok z 13. marca 2013, AK/Komisia, F-91/10, EU:F:2013:34, bod 74) bola vzhľadom na okolnosti týchto vecí dostatočne vážna na to, aby preukazovala jej skutočnú povahu.

- 88 V prejednávanej veci zo spisu vyplýva, že v prípade neexistencie nezákonnosti rozhodnutia o neobnovení zmluvy by nebolo možné vylúčiť, že zmluva žalobkyne by bola obnovená, a to navyše na dobu neurčitú. Žalobkyňa totiž v čase prijatia rozhodnutia o neobnovení zmluvy pracovala v službách EIOPA viac ako päť rokov a zo všetkých jej hodnotiacich správ vyplýva, že svoju funkciu uspokojivo plnila. Z rozhodnutia o neobnovení zmluvy navyše nevyplýva, že v čase jeho prijatia záujmy služby alebo potreby EIOPA bránili obnoveniu zmluvy žalobkyne. Z rozhodnutia o neobnovení zmluvy vyplýva, sa zakladalo predovšetkým na výkonnosti žalobkyne za rok 2019 a na jej hodnotiacej správe za rok 2019 bez toho, aby sa zohľadnili pripomienky žalobkyne k tejto správe, ktorá sa nestala konečnou, čo sú skutočnosti, ktoré viedli Všeobecný súd k záveru o nesprávnosti tohto rozhodnutia. Tieto úvahy predstavujú súbor dostatočne presných a hodnoverných dôkazov, ktoré preukazujú, že v roku 2020 mala žalobkyňa v rámci konania o obnovení zmluvy konkrétnu a dostatočne vážnu, teda skutočnú príležitosť na obnovenie zmluvy na dobu neurčitú, a to aj vzhľadom na ustanovenia postupu obnovenia zmluvy, bez ohľadu na širokú mieru voľnej úvahy, pokiaľ ide o obnovenie pracovnej zmluvy (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. decembra 2020, VP/Cedefop, T-187/18, neuvverejnený, EU:T:2020:613, bod 196). Práve o túto príležitosť prišla v roku 2020 v dôsledku nezákonnosti vyplývajúcej z použitia nedokončenej hodnotiacej správy, ako bolo konštatované v bode 67 vyššie.
- 89 V druhom rade je potrebné preskúmať konečnú povahu údajnej straty príležitosti.
- 90 Na úvod je potrebné pripomenúť, že konečná povaha straty príležitosti sa posudzuje v čase, keď súd Únie vydáva svoje rozhodnutie, pričom berie do úvahy všetky okolnosti prípadu vrátane skutočností, ktoré nastali po prijatí protiprávneho aktu, ktorým bola spôsobená škoda (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 6. júna 2006, Girardot/Komisia, T-10/02, EU:T:2006:148, bod 50, kde sa zohľadňuje skutočnosť, že pracovné miesta, o ktoré sa žalobkyňa uchádzala, boli už obsadené, a zo 14. júla 2021, Carbajo Ferrero/Parlament, T-670/19, neuvverejnený, v odvolacom konaní, EU:T:2021:435, bod 164, kde boli zohľadnené udalosti, ktoré v čase vyhlásenia rozsudku Všeobecného súdu ešte nenastali, ako napríklad nadchádzajúci odchod žalobcu do dôchodku).
- 91 V prejednávanej veci treba na účely posúdenia tejto konečnej povahy preskúmať, či ku dňu vyhlásenia tohto rozsudku a vzhľadom na opatrenia na vykonanie tohto rozsudku, ktoré má EIOPA prijať, žalobkyňa s konečnou platnosťou stratila príležitosť na obnovenie svojej zmluvy po uplynutí jej platnosti, teda od 16. januára 2021 (rozsudok zo 14. júla 2021, Carbajo Ferrero/Parlament, T-670/19, neuvverejnený, vec v odvolacom konaní, EU:T:2021:435, bod 164; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok z 27. októbra 1994, C/Komisia, T-47/93, EU:T:1994:262, bod 52).
- 92 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že v súlade s článkom 266 ZFEÚ je inštitúcia, orgán alebo úrad, alebo agentúra, ktorej akt bol vyhlásený za neplatný, povinná urobiť nevyhnutné opatrenia, aby vyhověla danému rozsudku. Povinnosťou žalovanej inštitúcie je preto podľa tohto ustanovenia prijať nevyhnutné opatrenia na odstránenie účinkov zistenej nezákonnosti (pozri v tomto zmysle rozsudok Campolargo/Komisia, T-372/00, EU:T:2002:103, bod 109 a citovanú judikatúru).

V prípade, ak bol zrušený akt už vykonaný, je na odstránenie jeho účinkov potrebné obnoviť právny stav, v akom sa žalobkyňa nachádzala pred jeho prijatím (pozri v tomto zmysle rozsudok z 31. marca 2004, *Girardot/Komisia*, T-10/02, EU:T:2004:94, bod 84 a citovanú judikatúru).

- 93 Povinnosť správneho orgánu prijať nevyhnutné opatrenia, aby vykonal rozsudok o zrušení, však nevyhnutne nevyklučuje, že strata príležitosti žalobcu, ktorý dosiahol zrušenie rozhodnutia, ktoré sa ho týka, je konečná. Ak by nevyhnutné opatrenia na vyhovenie rozsudku o zrušení, ktoré je povinný prijať správny orgán na účely dosiahnutia súladu s právoplatným rozsudkom nemali potrebný účinok v zmysle judikatúry uvedenej v bode 79 vyššie z dôvodu, že neposkytujú žalobcovi rovnakú možnosť uspokojiť sa, ako keby k zistenej nezákonnosti nedošlo, súd môže konštatovať, že údajná strata príležitosti je konečná a nariadiť správne orgánu, aby túto stratu nahradil.
- 94 Vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok zo 14. júla 2021, *Carbajo Ferrero/Parlament* (T-670/19, neuvyverejnený, vec v odvolacom konaní, EU:T:2021:435, bod 164), hoci správny orgán ešte neprijal opatrenia na vykonanie rozsudku o zrušení, Všeobecný súd priznal náhradu škody za stratu príležitosti byť vymenovaný na miesto riaditeľa „skôr“, t. j. ku dňu oznámenia rozhodnutia o nevymenovaní žalobcu a vymenovaní iného uchádzača. Súd pre verejnú službu priznal aj náhradu za stratu príležitosti byť skôr opätovne vymenovaný do funkcie vedúceho oddelenia tým, že uznal, že neskoršie vymenovanie žalobcu do funkcie vedúceho oddelenia nemôže slúžiť ako primeraná náhrada za účinky zrušeného rozhodnutia o opätovnom nevymenovaní do funkcie v minulosti (rozsudok z 12. apríla 2016, *CP/Parlament*, F-98/15, EU:F:2016:76, bod 76).
- 95 V sporoch týkajúcich sa rozhodnutí o zamietnutí žiadostí Všeobecný súd rozhodol, že konečná povaha straty príležitosti na prijatie do zamestnania vyplýva z ochrany práv tretích osôb, ktorých žiadosti boli prijaté na predmetné pracovné miesta (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 6. júna 2006, *Girardot/Komisia*, T-10/02, EU:T:2006:148, bod 49, a z 24. októbra 2018, *Fernández González/Komisia*, T-162/17 RENV, neuvyverejnený, EU:T:2018:711, bod 91), a nie z nemožnosti správneho orgánu právne napraviť spôsobenú nezákonnosť.
- 96 Vo veci týkajúcej sa neobnovenia zmluvy Všeobecný súd uznal, že náhradu škody za stratu príležitosti dočasného zamestnanca na obnovenie zmluvy možno priznať, aj keď správny orgán ešte nemal možnosť prijať opatrenia na vykonanie rozsudku o zrušení (rozsudok zo 16. decembra 2020, *VP/Cedefop*, T-187/18, neuvyverejnený, EU:T:2020:613, bod 197).
- 97 Z tejto úvahy o judikatúre vyplýva, že konečný charakter straty príležitosti nie je podmienený tým, že správny orgán nemôže právne napraviť nezákonnosť svojich aktov. Táto povaha môže byť daná vtedy, ak vzhľadom na všetky okolnosti prejednávanej veci, aj keď je ešte možné, aby správny orgán prijal opatrenia na nápravu spôsobenej nezákonnosti, by tieto opatrenia nemali pre žalobcu praktický účinok, pretože by mu nebola poskytnutá rovnaká príležitosť, o akú bol v dôsledku nezákonnosti pripravený.
- 98 V tomto prípade ide o takú situáciu. Po prvé zrušenie rozhodnutia o neobnovení zmluvy samo osebe neznamená opätovné prijatie žalobkyne do služieb EIOPA k dátumu nadobudnutia účinnosti tohto rozhodnutia. Na rozdiel od rozhodnutia o prepustení úradníka alebo zamestnanca so zmluvou na dobu neurčitú totiž rozhodnutie o neobnovení zmluvy neprerušilo pracovný pomer, ktorý by pokračoval aj bez jeho zásahu. Správny orgán preto môže zaujať stanovisko, že nové rozhodnutie, ktoré má prijať v nadväznosti na tento rozsudok, bude mať účinky len do budúcnosti. Po druhé, aj keby EIOPA po zrušení rozhodnutia o neobnovení zmluvy Všeobecným súdom prijal nové rozhodnutie, ktorým by obnovil zmluvu žalobkyne od skončenia

- platnosti jej predchádzajúcej zmluvy, toto rozhodnutie by nemalo pre žalobkyňu žiadne praktické účinky, pokiaľ ide o obdobie od skončenia platnosti jej predchádzajúcej zmluvy do prijatia nového rozhodnutia. Žalobkyňa nie je oprávnená za toto obdobie požadovať vyplatenie svojej odmeny a môže vykonávať svoje povinnosti v rámci EIOPA až od momentu, keď bude opätovne prijatá do tejto agentúry.
- 99 Vzhľadom na všetky okolnosti prejednávanej veci je teda odôvodnené tvrdenie žalobkyne, že s konečnou platnosťou stratila príležitosť, ktorú mala na obnovenie zmluvy ku dňu jej uplynutia, ak by nedošlo k nezákonnosti konštatovanej v tomto rozsudku.
- 100 Na základe týchto skutočností je preto potrebné konštatovať, že nezákonnosti, ktorých sa dopustil EIOPA, žalobkyňu s konečnou platnosťou pripravili o skutočnú príležitosť, aby bol jej pracovný pomer s EIOPA po skončení platnosti jej zmluvy obnovený bez prerušenia od 16. januára 2021 (pozri v tomto zmysle rozsudok z 24. októbra 2018, Fernández González/Komisia, T-162/17 RENV, neuvěřený, EU:T:2018:711, bod 117). Druhá podmienka vzniku zodpovednosti EIOPA je teda splnená.
- 101 Táto škoda bola spôsobená protiprávnym konaním EIOPA, ktoré žalobkyňu nepochybne pripravilo o vážnu príležitosť na obnovenie jej zmluvy (pozri v tomto zmysle rozsudok z 24. októbra 2018, Fernández González/Komisia, T-162/17 RENV, neuvěřený, EU:T:2018:711, bod 111). Tretia podmienka vzniku zodpovednosti EIOPA týkajúca sa príčinnej súvislosti medzi uvedeným protiprávnym konaním a údajnou ujmom je teda tiež splnená, a preto je potrebné určiť výšku náhrady škody za stratu príležitosti.
- 102 Podľa judikatúry je na účely určenia výšky náhrady škody, ktorá má byť zaplatená z dôvodu straty príležitosti, potrebné po identifikovaní povahy príležitosti, o ktorú bol úradník alebo zamestnanec pripravený, preukázať dátum, od ktorého mohol túto príležitosť využívať, potom kvantifikovať túto príležitosť, a napokon spresniť, aké boli preňho finančné dôsledky tejto straty príležitosti (pozri rozsudok z 24. októbra 2018, Fernández González/Komisia, T-162/17 RENV, neuvěřený, EU:T:2018:711, bod 118 a citovanú judikatúru).
- 103 Ak je to možné, príležitosť, o ktorú bol úradník alebo zamestnanec pripravený, musí byť určená objektívne vo forme matematického koeficientu vyplývajúceho z presnej analýzy. Ak však uvedenú príležitosť nie je možné týmto spôsobom kvantifikovať, pripúšťa sa, že vzniknutá škoda môže byť ohodnotená *ex aequo et bono* (pozri v tomto zmysle rozsudok z 24. októbra 2018, Fernández González/Komisia, T-162/17 RENV, neuvěřený, EU:T:2018:711, body 119 až 121 a citovanú judikatúru; rozsudok zo 16. decembra 2020, VP/Cedefop, T-187/18, neuvěřený, EU:T:2020:613, bod 199).
- 104 Žalobkyňa predložila vyčíslenie sumy, ktorá sa má použiť ako základ pre výpočet výšky náhrady škody spojenej so stratou príležitosti. Toto vyčíslenie však nemožno prijať. Túto príležitosť totiž nie je možné správne vyčíslieť a špecifikovať finančné dôsledky straty príležitosti z dôvodu, že správny výpočet majetkovej ujmy žalobkyne by závisel od rôznych predpokladov, najmä pokiaľ ide o znenie nového rozhodnutia prijatého EIOPA na základe tohto rozsudku, celkovú dĺžku kariéry žalobkyne v rámci EIOPA alebo jej povýšenie. V dôsledku toho treba vzhľadom na všetky okolnosti prejednávanej veci vyčíslieť utrpenú ujmu *ex aequo et bono* (pozri v tomto zmysle zo 16. decembra 2020, VP/Cedefop, T-187/18, neuvěřený, EU:T:2020:613, bod 200 a citovanú judikatúru).

105 Za týchto okolností sa spravodlivé posúdenie celkovej majetkovej ujmy, ktorú žalobkyňa utrpela z dôvodu straty príležitosti na predĺženie jej pracovného pomeru s EIOPA bez prerušenia, t. j. z dôvodu straty príležitosti na obnovenie jej zmluvy od 16. januára 2021 po skončení platnosti jej predchádzajúcej zmluvy, vykoná tak, že sa EIOPA uloží povinnosť zaplatiť jej *ex aequo et bono* paušálnu sumu 10 000 eur. Tento paušálny odhad zohľadňuje okrem iného platovú triedu žalobkyne, obdobie medzi skončením jej zmluvy a prijatím nového rozhodnutia EIOPA v zmysle tohto rozsudku, skutočnosť, že na svojej pozícii pracovala šesť rokov, skutočnosť, že jej hodnotiace správy boli uspokojivé, a poberanú dávku v nezamestnanosti.

O nemajetkovej ujme

106 Žalobkyňa tvrdí, že utrpela nemajetkovú ujmu, ktorá vyplýva po prvé zo skutočnosti, že rozhodnutie o neobnovení zmluvy a rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti jej spôsobili nervové zrútenie a ujmu na zdraví, po druhé z negatívneho hodnotenia jej výkonnosti v hodnotiacej správe za rok 2019 a z rozhodnutia o neobnovení zmluvy, ktoré jej spôsobilo ujmu na dôstojnosti, povesti a sebaúcte, a po tretie z neistoty spôsobenej stratou možnosti dovrieť desať rokov služby, aby mohla požiadať o starobný dôchodok. Jej nemajetková ujma je ohodnotená *ex aequo et bono* na sumu 10 000 eur.

107 EIOPA odpovedá, že negatívne hodnotenia výkonnosti žalobkyne a prijaté rozhodnutia o neobnovení jej zmluvy nemožno považovať za dôvod vzniku nemajetkovej ujmy. Strata možnosti poberať starobný dôchodok je navyše len hypotézou, pretože aj keby bola zmluva žalobkyne obnovená, nebolo by isté, či by odpracovala desať rokov potrebných na tento účel.

108 Po prvé, pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu, ktorá podľa žalobkyne vznikla tým, že rozhodnutie o neobnovení zmluvy a rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti jej spôsobili nervové zrútenie a poškodenie zdravia, treba uviesť, že podľa ustálenej judikatúry, pokiaľ sa návrhy na náhradu škody zakladajú na protiprávnosti zrušeného aktu, ako je to v tomto prípade, zrušenie vyhlásené Všeobecným súdom predstavuje samo osebe primeranú a v zásade dostatočnú náhradu celej nemajetkovej ujmy, ktorá mohla byť žalobcovi spôsobená (pozri rozsudok z 18. septembra 2015, Wahlström/Frontex, T-653/13 P, EU:T:2015:652, bod 82 a citovanú judikatúru), pokiaľ žalobca nepreukáže, že mu vznikla nemajetková ujma, ktorá nemôže byť v plnom rozsahu napravená týmto zrušením (pozri v tomto zmysle rozsudok z 12. decembra 2013, CH/Parlament, F-129/12, EU:F:2013:203, bod 64 a citovanú judikatúru).

109 Z judikatúry však vyplýva, že ak je zrušenie aktu úplne zbavené potrebného účinku, nemôže predstavovať samo osebe primeranú a dostatočnú náhradu akejkoľvek nemajetkovej ujmy spôsobenej zrušeným aktom (rozsudky z 15. januára 2019, HJ/EMA, T-881/16, neuvěřený, EU:T:2019:5, bod 60, a z 9. marca 2010, N/Parlament, F-26/09, EU:F:2010:17, bod 107).

110 Zrušenie rozhodnutia o neobnovení zmluvy z dôvodu obmedzení jeho potrebného účinku uvedeného v predchádzajúcom bode nemôže predstavovať samo osebe dostatočnú náhradu a dôsledky neobnovenia zmluvy, okrem materiálnych, najmä tých, ktoré sa týkajú zdravia žalobkyne, nemožno jednoducho napraviť (pozri rozsudok zo 16. decembra 2020, VP/Cedefop, T-187/18, neuvěřený, EU:T:2020:613, bod 205 a citovanú judikatúru).

111 V tejto súvislosti žalobkyňa dostatočne preukázala, že utrpela nemajetkovú ujmu a že táto ujma jej bola spôsobená rozhodnutím o neobnovení zmluvy a rozhodnutím o zamietnutí sťažnosti, ako aj okolnosťami súvisiacimi s prijatím týchto rozhodnutí, za ktoré je zodpovedný EIOPA. Od 16. júla 2020, teda odo dňa nasledujúceho po prijatí rozhodnutia o neobnovení zmluvy, až do

skončenia zmluvy totiž bola práceneschopná a Všeobecnému súdu predložila lekárske potvrdenie, ktoré preukazuje, že trpela úzkosťou a depresiou a že sa podrobila lekárskemu ošetreniu. EIOPA nespochybňuje stav stresu a úzkosti žalobkyne, ani sa nevyjadruje k predloženému lekárskemu potvrdeniu, ale iba poznamenáva, že existovali dostatočné dôvody na neobnovenie zmluvy žalobkyne.

- 112 Žalobkyňa teda utrpela nemajetkovú ujmu, za ktorú je zodpovedný EIOPA a ktorú nemožno v plnej miere nahradiť zrušením rozhodnutia o neobnovení zmluvy a rozhodnutia o zamietnutí sťažnosti.
- 113 Po druhé žalobkyňa nemôže tvrdiť, že negatívne hodnotenie jej výkonnosť v hodnotiacej správe za rok 2019 a v rozhodnutí o neobnovení zmluvy jej spôsobilo aj nemajetkovú ujmu. Po prvé v tomto rozsudku sa neuvádza, že hodnotiacia správa za rok 2019 je nezákonná, len konštatuje, že nebola dokončená, a po druhé žalobkyňa neuvádza, v čom táto správa a rozhodnutie o neobnovení zmluvy obsahujú výslovne negatívne posúdenie jej schopností, ktoré by jej mohlo spôsobiť ujmu a negatívne ovplyvniť jej dôstojnosť, povest' a sebaúctu nad rámec objektívneho hodnotenia dočasného zamestnanca jeho nadriadeným (pozri v tomto zmysle rozsudky z 9. decembra 2010, Komisia/Track, T-526/08 P, EU:T:2010:506, bod 108 a citovanú judikatúru, a z 9. marca 2010, N/Parlament, F-26/09, EU:F:2010:17, body 103 a 104 a citovanú judikatúru).
- 114 Po tretie žalobkyňa nemôže požadovať náhradu nemajetkovej ujmy spočívajúcu v neistote spôsobenej stratou možnosti dovrieť desať rokov služby, aby mohla požiadať o starobný dôchodok. Keďže v rámci výkonu tohto rozsudku je úlohou EIOPA rozhodnúť o obnovení zmluvy žalobkyne, čo by jej umožnilo pokračovať v nadobúdaní nároku na starobný dôchodok, jej žiadosť v tomto ohľade je predčasná.
- 115 Je preto potrebné spravodlivo posúdiť osobitné okolnosti prípadu uvedené v bodoch 110 a 111 a stanoviť *ex aequo et bono* náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú žalobkyňa utrpela, na sumu 5 000 eur.

O trovách

- 116 Podľa článku 134 ods. 1 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.
- 117 Keďže EIOPA nemal vo veci v podstatnej časti úspech, je opodstatnené uložiť mu povinnosť nahradiť trovy konania v súlade s návrhom žalobkyne.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (štvrtá komora)

rozhodol takto:

- 1. Rozhodnutie Európskeho orgánu pre poisťovníctvo a dôchodkové poistenie zamestnancov (EIOPA) z 15. júla 2020 o neobnovení zmluvy dočasného zamestnanca SU sa zrušuje.**
- 2. Rozhodnutie EIOPA z 11. februára 2021, ktorým sa zamietajú sťažnosť SU, sa zrušuje.**

- 3. EIOPA je povinný nahradiť sumu vo výške 10 000 eur ako náhradu majetkovej ujmy spôsobenej SU.**
- 4. EIOPA je povinný nahradiť sumu vo výške 5 000 eur ako náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej SU.**
- 5. V zostávajúcej časti sa žaloba zamieta.**
- 6. EIOPA je povinný nahradiť trovy konania.**

Gervasoni

Madise

Martín y Pérez de Nanclares

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 14. decembra 2022.

Podpisy